

2'arin

Leygardagur 20. november 1999

Gamli maðurin í Cojimar

Miðsíðurnar

Fingið rullið við móðurmjólkini

Í trý ár legði hon 30.000 fjórðingar aftur um seg á heimshøvunum. Á ferðini sigldi hon somu teinar sum kendu sjófaraarnir Columbus, Cook og Heyerdahl. Mánadagin kemur Durita Holm út við bók um ferðina „Ferðin um bláu gongustjörnuna“

Turið Kjølbro

Hon hevur siglt síðani hon var trý ára gomul, og sjógvurin hevur altíð hugtakið hana. Hon er 24 ára gomul, men hevur longu sligið sítt navn fast sum skipari og sjófari. Og nú sum hævundur.

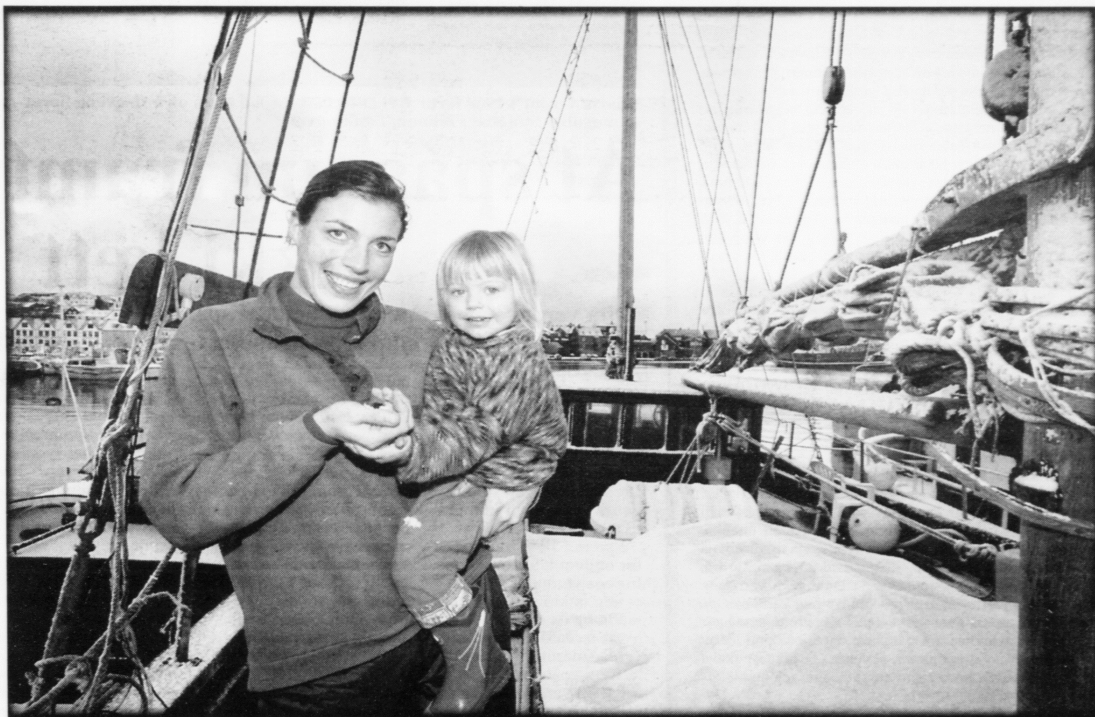
Tað var umborð á seglbátinum Sólku Vøllu, at ferðin um bláu gongustjörnuna varð gjord. Tveir dagar áðrenn olavsøku í ár legði Salka Valka inn at landi, haðani hon fór fyrri trimum árum síðani. Og tíðarbilið síðani hevur Durita skrivað bókina.

- Eg havi skrivað ógvuliga spontant, eg gjordi ikki nakra stórvegis atlan, áðrenn eg fór í holt við at skriva hana. Hon er skrivað í tíðarrað, og so royni eg at lýsa støðini, vit vitja á leiðini, upplivingar og annað. Tað hevur verið ringt at avmarka meg, tí nógv er at siga frá, sigur Durita.

Bókin byggir lutvíst á dagbók, Durita skrivaði á ferðini, og skipsdagbókina. Ráð og vegleiðing hevur Durita fingið frá konum fólki.

- Eg gleddi meg ógvuliga nógv at koma heim, og tað var gott at sleppa at skriva um ferðina so skjótt eftir heimkomuna. Meðan eg havi skrivað, havi eg kunnað gleðst um at vera komin heim samstundis sum eg havi gleðst um upplivingarnar, eg havi havt á ferðini. Var eitt sindur frá líðið, til eg fór undir bókin, kundi verið, at mær fór at leingjast.

- Eg vóni, at fólk halda bókina vera undirhaldandi og spennandi. Vit eru ein sjófarandi tjóð, men stuttleikasingling er ikki víðurkend fyrr enn fyrri stuttum. Kanska bókin gevur fólk hug til stuttleikasingling, sigur Durita.

Durita Holm hevði ongur trupulleikar við at finna bústað í Havn. Hon býr saman við familjuni umborð á Fíffe of Sand, sum pápi hennara eigur. Hetta er ein skotskur sildabátur, ið er bygdur í 1933. Á myndini er Durita saman við dóttirini Freyju, sum verður tvey ár á jolum.

Mynd: Jens Kr. Vang

Dagurin ókendur

Enn leingist henni ikki út sum so, men hon heldur, at tað er meiri fábroytt at búgva í einum samfelagi sum tí føroyska, enn at ferðast og flyta seg alla tíðina millum ymisk lond.

- Tað er nógvur spenningur og turbulensur, tú flytir teg alla tíðina inn í eitt nýtt øki, og tú veist ongantið, hvussu dagurin í morgin verður. Ferðin hevur lært meg nógv, eg havi fingið ein størri sjónarring, tá ið tað snýr seg um ymiskar livshættir, og um hvat hevur týðning í livinum og hvat hevur minni týðning. Samstundis havi eg sæð ymiskt, ið er gott í okkara samfelagi, og annað, sum er minni gott. Tað ber ikki til at renna undan egnari mentan, tað er her, eg eri uppvaksin og tað er her, virðini eru lögð í meg. Tey, sum renna undan hesum, flýggja frá onkrum í teim sjálvum.

- Vit eru so rík, hava alt, vit kunnu ynskja okkum, og kortini

grenja vit um, hvussu ringt vit hava tað. Og vit vilja bara hava meiri. Vit gloyma at liva. Á nógvum støðum, vit-vitjaðu, vóru tey ógvuliga fátøk, men tey vóru altíð glað. Vit hava nógv at læra av teimum.

Meiri fyrivarin

„Ferðin um bláu gongustjörnuna“ er søgan um sigling, fjarskotin lond, kærleika og at gerast mamma á leiðini. Á ferðini hitti Durita norðmannin Erik og á jolum fyrri tveimum árum síðani átti hon dóttirina Freyju í New Zealandi.

- Sjálvsagt hevur tað verið strævið at siglt við einum barni. Men Freyja kendi jú ikki til annað, og í so máta haldi eg, at tað hevur verið framúr, tí hon hevur havt meg og pápan um seg allan dagin alla tíðina. Áðrenn Freyja kom, var eg fullkomiliga óttaleys í øllum lutum, men beinanvegin hon var fødd, gjørdist eg meiri varin. Fyrr kundi eg sigla uttan mun til,

hvussu veðrið var, eg lurtaði ikki eftir veðurtíðindunum, men eftir, at hon kom, havi eg ansað betur eftir.

Bókin kemur út mánadagin, og fyrst í komandi ári fáa hyggjarnir hjá SvF høvið at siggja seks sendingar frá ferðini. Til eru upp 43 tímar á bandi og í hesum døgum situr Durita í Vørðsluni og ger tilfarið til sendingar.

Durita hevur verið í sambandi við eitt danskt forlag, sum er ógvuliga áhugað at fáa hana at skriva eina bók á danskum um ferðina.

- Hetta hevði verið ein stór og óðrvisi bók, sum lýsti míni privatviðurskiftini meiri. Um hon verður veruleiki, veit eg ikki enn.

Framtíðin

Eftir summarfrítíðina næsta ár fer Durita at lesa fólkalívsfrøði í Oslo. Men at ferðast er framvegis ógvuliga umráðandi í lívi hennara.

- Eg fari altíð at ferðast nógv, eisini í longri tíðarskeið, men eg havi ongur stórar ætlanir fyrri framman.

Tað er nógv, eg ikki havi sæð, og annað eg havi sæð, men sum eg kundi hugsað mær at vitjað aftur. Men tað er ógvuliga umráðandi at hava eitt heim, og vita, at tú hevur nakað at koma aftur til. Eg taki synd í teimum, sum selja alt og fara út í verðina at sigla.

Durita leggur ikki í at verða kallað konubrot. Hon fór ikki út í verðina fyrri at visa seg, men fyrri at fáa nakrar upplivingar.

- At fá trúðu, at henda ferðin hevði nakað uppá seg, hugsar eg ikki um í dag. Var eg ein ungur drongur, hevði eg helst eisini hoyrt nakað tað sama. Eg haldi ikki, at tað hevur nakað við kynið at gera, men heldur, at fólk hildu ferðin vera býttisligt tvælt at brúka tíðina uppá.

- At eg havi gjørt hesa ferðina, og fingið eitt barn á ferðini, er nakað serligt í eygunum hjá fólk. Fyri meg hevur tað bert verið at gera ein dreyim til veruleika, sigur Durita Holm at enda í viðtali.